КОРОЛІВСТВО БРЕХНІ. КНИГА 2

Королівство, таке

Прокляте й порожнє

СТЕЙША СТАРК

СТЕЙША СТАРК

Королівство, таке прокляте й порожнє

A Kingdom This Cursed and Empty

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: A Kingdom This Cursed and Empty, Stacia Stark.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1

Ніхто ніколи не казав моєму чоловікові, що надмірна гордість небезпечна.

Ніхто ніколи не застерігав його, що ті, кого він скривдив, одного дня зберуться з силами й прийдуть по помсту.

А навіть якби й застерегли, навіть якби короля Епроти остеріг хтось із його найближчих...

Він би нізащо не послухав.

Саме зарозумілість зрештою його й погубить.

Принаймні на це я найбільше сподівалася.

Тепер він розвалився на троні: темні очі нудьгують, ноги витягнуті, у руці келих вина. Достеменний образ спокійного, певного себе володаря.

Але вчора ввечері я бачила. Бачила, як його обличчя побагровіло від ледь стримуваної люті, коли він увірвався до моїх покоїв.

Із вартових, яких він узяв із собою, щоб заманити зіпсованих у пастку, живими лишилося ледве пів. Повернувшись, він побачив, що за його відсутності двір пограбували. Навіть важкі коштовності зняли з моєї шиї.

Його улюблений оцінювач лежав мертвий посеред нашої бальної зали.

Лють Сабіума була *чарівна*.

Тепер ніхто, хто на нього глянув би, не повірив би, що його бодай трохи турбує втеча понад трьохсот його зіпсованих. А це

був нищівний удар, про який при дворі й досі шепотілися.

Майже весь наш двір зараз вишикувався під стінами тронної зали, і всі вони прагнули побачити пролиту кров. Вони звикли бути недоторканними. Захищеними. За одну ніч їхні життя опинилися в руках повстанців, і все це поки придворні стояли застиглі в часі.

Я зберігала цілковито незворушний вираз обличчя, і лише ледь стиснуті губи виказували належну міру занепокоєння.

Король глянув на мене й одразу ж відвів очі.

— Як, — тихо промовив він, — якесь *дівчисько* примудрилося злигатися з фейрі, спорожнити моє підземелля, пограбувати мій двір і *обікрасти* мене?

Чоловіки. До смішного передбачувані в цьому своєму наполяганні називати жінок *дівчиськами*, аби нас принизити.

Ніхто не озвався.

Тімедес схилив голову, показавши темне волосся, притрушене сивиною. Як очільник королівської варти, Тімедес нестиме весь тягар успіхів повстанців, звільнивши Сабіума від будь-якої провини.

— Ми досі розслідуємо, ваша величносте.

Губа Сабіума смикнулася, і це була єдина ознака його невдоволення.

— Ми обговоримо це докладніше сьогодні по обіді.

Тімедес зблід і дозволив себе вивести.

Далі настала черга моїх фрейлін. Я потяглася по вино, бо в роті раптом пересохло.

Тепер, коли не стало Сетелли… Пріски, ні, *Нелайри*, а разом із нею й Мадінії, цієї гадюки з гострим язиком, моїх фрейлін лишилося тільки четверо. Четвірка була нещасливим числом. Не таким нещасливим, як п’ятірка, але точно не…

— Кальєро, — звернувся до мене Сабіум, і я підвела голову. Мої фрейліни стояли перед нами, попелясто-бліді, але зібрані, як я їх і навчила. Хотілося вірити, що роки, прожиті при цьому дворі, допоможуть їм цю зібраність зберегти.

— Не розумію, навіщо тобі робити це тут, — сказала я. — Я вже говорила зі своїми фрейлінами.

— Байдуже. — Сабіум махнув рукою, підкликаючи їх ближче. — Ви всі заперечили, що знали бодай щось про задуми зіпсованої. Але будь-яка подробиця може виявитися важливою, хай яка дрібна. — Він холодно їм усміхнувся. — Чи бачили ви коли-небудь якісь ознаки того, що зіпсована й Кровожерливий Принц знали одне одного?

Пелопія, Алкандра й Каракелі похитали головами. Лісвет завагалася.

Сабіум нахилився вперед.

— Говори.

— Ну, просто, е-е... Тобто, ваша величносте...

Серце в мене спіткнулося. У теперішньому настрої він без вагань відправив би Лісвет до підземелля, якби відчув, що вона розповідає йому не все. А Лісвет за ці роки помітила чимало такого в моїй власній поведінці, що під тортурами висипалося б із її балакучого рота.

Я підбадьорливо всміхнулася Лісвет.

— Усе, що, на твою думку, може стосуватися справи, — сказала я.

— Того дня, коли приїхав Кровожерливий Принц, коли він удавав *ґромалійського* принца...

— Так, — підохотила я, бо й мені самій стало цікаво.

— То був той самий день, коли ви зробили її однією зі своїх фрейлін. — Лісвет усміхнулася мені, набираючись упевненості.

Придворні зашепотіли, бо їм нагадали, наскільки вільний доступ до палацу я дала зіпсованій, і я напружилася.

Усмішка Лісвет згасла, коли вона глянула на придворних. Плечі в неї згорбилися, і вона знову обернулася до Сабіума.

— Ми зайшли до обідньої зали, — випалила вона. — Пріска зупинилася, і Мадінія на неї наштовхнулася. Мадінія щось їй просичала, але Пріска не зводила очей із королівського столу. Вона сказала мені, що це від хвилювання. Бо вперше бачить стільки шляхти. Але, може...

Усі мої м'язи разом напружилися. Принц фейрі був під мороком. А спадкоємиця гібридів однаково його впізнала.

— Далі, — гаркнув Сабіум.

Лісвет здригнулася.

— Т-тепер мені спадає на думку, а чи не... чи не впізнала вона Кровожерливого Принца, ваша величносте.

Сабіум усміхнувся.

Допит тривав годинами. Мої фрейліни не звикли довго стояти, і зрештою Алкандра захиталася. Я звеліла принести їм стільці, не зважаючи на примружений погляд Сабіума.

— Добре, — сказав Сабіум. — Дуже добре. Ви всі добре впоралися. Можете йти.

Він підвівся і, не зважаючи на низькі поклони придворних, вийшов із тронної зали. Я лишилася саме там, де й була.

Сабіум, певно, вважав, що лише він один щойно дійшов певного висновку.

Я теж підняла свій келих, ховаючи усмішку.

Кровожерливий Принц перебував у цьому замку під повним мороком фейрі. Не просто під тим мороком, яким вони користувалися, щоб здаватися людьми. А під тим, що вимагав крові. Під тим, крізь який неможливо прозирнути, хіба що за най-

рідкісніших обставин. І все ж спадкоємиця гібридів прозирнула крізь той морок.

Він знав. Без жодного сумніву Кровожерливий Принц точно знав, що це означає. Але він був чоловіком із таємницями. Якщо вірити моїм шпигунам, Пріска навіть не знала, що він фейрі. А отже, він і далі тримав її в невіданні.

Якщо вона така кмітлива, як досі показала себе, то розлучиться з ним за першої ж нагоди.

✦

У замку панувала тиша. Це було перше, що він помітив.

Тиша була така, якої в замку ніколи не бувало. І шкіра хлопчика взялася сиротами, бо він знав, що сталося щось дуже недобре. Повільно, як та кухонна кішка, за якою він спостерігав того дня, він повернув голову.

Парінта спала у своєму кріслі з плетивом на колінах. Хлопчик насупився. Вона ніколи не могла спати в темряві, і саме через це їй доручали стежити вночі, щоб хлопчик не вставав із ліжка. Вона воліла відпочивати вдень, а тихі нічні години проводити наодинці зі своїми думками.

Але тепер вона поринула в сни: голова відкинута назад, рот трохи розтулений.

Її шитво з брязкотом упало на підлогу, а вона навіть не ворухнулася.

Хлопчик повільно сів, і до його кімнати ввійшов дядько. Його очі зблиснули, коли він глянув на хлопчика.

— Тобі слід спати.

Хлопчик і не думав прикидатися.

— Що ти зробив?

Обличчям дядька майнуло горе. Він ковтнув, глибоко вдихнув, знову ковтнув.

— Мені шкода. Так шкода, що ти й уявити не можеш.

Погляд хлопчика опустився на амулет у дядьковій руці. І він зрозумів.

✦

— Їж.

Це слово він прогарчав, і пропозицією воно не було. Я однаково його проігнорувала, дивлячись на обрій. Корабель гойднувся, і я глибоко вдихнула, придушуючи нудоту. Треба тільки протриматися, доки ми не пришвартуємося, а тоді я знайду спосіб утекти разом із Телеан.

Я майже фізично відчувала, як Лоріан у мене за спиною наїжачився. Той дивний зв'язок між нами нікуди не подівся. Це було незвичне відчуття, через яке на цьому кораблі неможливо було сховатися від його присутності.

Я стиснула кулаки. За першої ж нагоди я знайду спосіб цей зв'язок розірвати.

— Гаразд, — процідив він. — Помирай із голоду.

Він рушив геть, а я не зважала на нього, хоч у горлі й здавило. Він знову був у людській подобі. Як і відтоді, відколи ми покинули міську браму. Так було ще гірше: бачити його таким, яким я знала його до тієї ночі. Через це я сумнівалася у власному розумі, хоч і точно знала, що бачила.

Праворуч від мене зашелестіли вітрила, і щогла якось дивно заскрипіла. Я відчула, як кров відринула від обличчя. У грудях стиснуло, і хребтом сповз крижаний піт.

Змусивши себе опануватися, я зосередилася на диханні. Глибокі, рівні вдихи, доки мені більше не здавалося, що я задихаюся.

Я наважилася глянути через плече на команду. Ніхто більше не мав стурбованого вигляду.

Ці звуки, найпевніше, були цілком звичайні.

Я не збиралася принижуватися й когось розпитувати. До того ж більшість команди, яку зібрав Лоріан, здається, мене до смерті боялася.

Вони, вочевидь, чули, що сталося дві ночі тому, коли ми вивели гібридів у безпечне місце. Коли ми спорожнили королівське підземелля, обібрали його придворних до нитки, а я лишила його оцінювача стікати кров'ю на підлозі бальної зали.

Він на це заслужив.

Мабуть, мені слід було б відчувати якийсь сором за те, як несамовито я поводилася. Щось у мені вирвалося на волю, і я впивалася кров'ю та болем своїх ворогів.

Натомість я відчувала лише глуху гордість і прагнення змусити ворогів, які лишилися, заплатити.

Один із моряків шепотів так голосно, що я розчула ім'я Лоріана. Вони захоплювалися принцом фейрі. А я тим часом ледве могла на нього дивитися.

В обмін на допомогу Лоріана тієї ночі я викрала амулет, якого він так відчайдушно потребував. Я не розуміла, навіщо саме йому той амулет. Знала тільки, що він прагнув його з таким відчаєм, якого я ніколи раніше в ньому не бачила.

Наша угода трималася на тому, що я доставлю йому той амулет. Тільки так гібриди лишилися б живі. Тож я несамовито гнала конем через місто разом із Мадінією, виснажена, без сили, з тілом, яке майже не слухалося. І коли я кинула той амулет Лоріанові, то чекала, що ця мить стане для мене останньою. Чекала, що сотні націлених на мене стріл проштрикнуть мені плоть.

Натомість Лоріан скинув людський морок і вирізав половину королівських людей.

Фейрі. Він був фейрі.

І не просто якийсь фейрі.

Його називали Кровожерливим Принцом.

Колись він зрівняв із землею місто під назвою Кравіт, недалеко від кордону земель фейрі. Це був один із небагатьох прихистків для гібридів. Мені було лише кілька зим, коли я жила там із Демосом і нашими батьками.

Тієї ночі, коли мене викрали з тієї родини, Кровожерливий Принц перетворив місто на руїни.

Демос казав, що навряд чи моя мати вціліла. Вона була надто вбита горем через моє викрадення, щоб скористатися своєю силою й захистити себе, коли повернулася до нашого дому.

Батька Демос після тієї ночі більше не бачив. Він виріс повстанцем і провів два роки в королівському підземеллі, а його друзів повбивали.

Шлунок знову скрутило нудотою, і я міцніше вчепилася в поруччя перед собою. У голові зазвучали слова Лоріана.

«*Я знаю, що ти впораєшся. Бо я тебе цього навчив. Але це не означає, що я не чекатиму, сам не свій, доки не побачу, що ти ще дихаєш*».

Я думала, що йому… не байдуже. Думала, що між нами щось є. Тієї ночі, коли я мчала галопом вулицями міста, я тікала не лише до своїх друзів, до своєї родини.

Я мчала до *нього*.

Я взяла цю думку й підпалила її. Чоловік, якого я, як мені здавалося, знала, виявився брехнею. Відтоді як Лоріан затягнув мене на цей корабель, він і не подумав нічого пояснити. Навіть не спробував сказати мені *чому*. Ні. Натомість він міряв кроками палубу, гарчав на капітана, наказував морякам-гібридам, щоб ми йшли швидше, і час від часу похмуро зиркав у мій бік.

Я щоразу зневажливо кривилася у відповідь, і моє серце щоразу тріскало ще трохи.

Силоміць викинувши його з голови, я зосередилася на інших.

Я сумувала за Рітосом. Коли я бачила його востаннє, він був навіть вищий, а вуха мав загострені. Його очі… очі були ті самі. М'які й добрі.

— Це все ще я, люба, — сказав він тоді. Але коли він потягнувся до мене, я здригнулася.

Я не хотіла. Просто він був такий *великий*. Його очі… світилися. А ці вуха…

Ґалон кинув на мене розчарований погляд, який мене пронизав, а Рітос відвернувся. Але я встигла помітити, як у його очах майнув біль.

Шлунок знову скрутило, і я ще дужче перехилилася через поруччя.

Найбільше я сумувала за своїми братами. Мені хотілося обійняти Тібріса. Я прагнула вирвати назад хоч трохи часу, який у нас із Демосом украли. Мені треба було оплакати разом з Асінією її матір. Але угода, яку я уклала з Лоріаном, була чітка. Я погодилася вирушити з ним у землі фейрі, а натомість він урятував Демосові життя.

Лоріан не був людиною. Його моральний компас був зламаний. Я б не здивувалася, якби він дозволив тому болту пробити Демосові груди лише для того, щоб мати змогу знову змусити мене до угоди.

Коли я погодилася, то думала, що ми всі подорожуватимемо разом. Лоріан одразу ж задушив цю можливість.

Рітос, Ґалон та інші фейрі мали йти групами разом із Демосом, Тібрісом, Асінією і всіма, хто шукав прихистку в землях

фейрі. Жоден із моїх братів не тішився тим, що гібридів розділили, але вибору вони не мали.

Частина гібридів розійдеться хто куди. Тепер, коли Лоріан та інші поставили їм сині мітки, які засвідчували, що вони люди, яким минуло двадцять п'ять зим, у них були можливості. Багато хто з них досі мав родини, які сподівався відшукати. Але більшість, схоже, охоче ділилася на групи: деякі вели Рітос, Ґалон, Кавіс і Март, інші найсильніші гібриди. Надто багато людей, які подорожують разом, привертали б увагу, а якщо фейрі щось і вміли, то це крадькома снувати в Сабіума під носом.

Лоріан повіз мене просто до пристані. Мабуть, подорож уздовж узбережжя була найбезпечнішим варіантом, бо він заплатив справжній королівський статок хабарами, а тих, кого не можна було підкупити, щоб вони дивилися в інший бік, убив. Його цілитель більшість часу проводив у каютах під нами. Щойно я переконала себе, що Лоріан безсердечний, як він наказав тому цілителеві доглядати гібридів, надто хворих, щоб іти пішки.

Щойно ми дістанемося земель фейрі, їм покращає. У них буде свіже повітря. Краща їжа. Сонце. Я про це подбаю.

До солоного повітря домішався запах троянд. Телеан. Вона підійшла ближче й сперлася на поруччя поруч зі мною.

— Може, спробуєш трохи юшки? — спитала вона.

Мене занудило, і в голові запаморочилося.

Телеан обійняла мене за плечі. Тільки їй Лоріан дозволив вирушити з нами. Оскільки вона бачила, як моя мати володіла магією часу, Лоріан сподівався, що вона навчить мене того, що мені треба знати.

— Твій батько був такий самий, — сказала вона. — Коли ми перепливали Сонне море, йому було дуже зле. Він теж відмо-

вився від цілителя й наполіг, щоб той доглядав поранених. — Вона штовхнула мене ліктем, звівши брову, і мої губи затремтіли.

Я вбирала цю розповідь, як земля вбирає воду після посухи.

— Чому ти мені не сказала? Що я спадкоємиця? — Я говорила тихо. Вітер шмагав мене волоссям по обличчю, і я заправила його за вухо.

Телеан глибоко вдихнула, вочевидь, насолоджуючись терпким присмаком солоного морського повітря.

— Я *збиралася* тобі сказати.

— Коли?

— Щойно гібриди будуть на волі. Щойно від тебе не залежатимуть ніякі життя. Мені здається, ти не усвідомлюєш, якого удару завдала королю, Пріско. Я хотіла, щоб ти спершу кілька днів потішилася своєю перемогою. Але твої брати з їхніми довгими язиками дали фейрі дізнатися, хто ти. — Телеан ледь помітно мені всміхнулася.

Я зітхнула. Я цілком уявляла, як Тібріс і Демос гучно сперечаються через ці відомості.

— Лоріан каже, що король фейрі вже знав.

— Так, — зітхнула вона. — Хай там як, а рано чи пізно ти однаково опинилася б у землях фейрі.

— Чому?

— Бо колись, перш ніж вони покинули нас помирати, фейрі були нашими союзниками.

Я провела з Рітосом та іншими досить часу, щоб визнати, що фейрі не обов'язково наші вороги... принаймні не кожен окремо. Але уявити їх нашими союзниками було важко.

— І ти сподіваєшся, що вони знову можуть стати нашими союзниками?

— Твій народ заслуговує на дім.

Я пропустила повз вуха оте *твій народ*. У мене був кузен. Я бачила його біля міської брами, коли вперше увійшла до міста. Я знала, що він має магію часу, бо він не застиг, як усі інші.

А отже, він міг правити.

Моя тітка зітхнула.

— Нелайро.

Я згорбилася, і від цього імені, і від нової хвилі нудоти, яка мене накрила.

— Чому ти думаєш, що з мене вийде добра королева?

— Ти боролася за них, ще коли й не знала, що це *твій* народ. Ти вивела триста з них із королівського підземелля.

Але ж їх було більше. Набагато більше. А тепер король знав, що я жива. Жива й разом із фейрі.

— Реґнер розв'яже війну, якої ще ніхто не бачив, — тихо сказала Телеан. — Я знаю, що ти ненавидиш Лоріана за те, що він тобі брехав. Але до того, як ти дістанешся земель фейрі, ти мусиш перестати бачити в ньому чоловіка, якого ти...

— Обережно, — гаркнула я, а вона, анітрохи не збентежена, знову штовхнула мене ліктем.

— Ти мусиш бачити в ньому та в його братові можливих союзників. Надію для свого народу.

— Я не знаю, як бути королевою. — І цього мені хотілося найменше. Чого я *хотіла*, то це допомогти гібридам вижити, а тоді знайти тихе село десь, де мене ніхто не знає, і дожити там свого віку. Звичайним життям.

— Хіба ж нам не пощастило, що Кровожерливий Принц пустив мене на цей корабель? — Рука Телеан знайшла на поруччі мою. — Так уже склалося, що я роками була поруч із твоєю матір'ю, поки правила твоя бабуся. І я бачила, як твоя мати вела свій народ у Кравіті. Я навчу тебе всього, що знаю. Але коли ми дістанемося земель фейрі, вирішувати буде тобі.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/a-kingdom-this-cursed-and-empty/